

defineret i nationale meddelelser (det drejer sig om Vest- og Sydvestfrankrig samt det italienske Mezzogiorno).

a) Støttens størrelse.

Overgrænsen opgøres som forholdet mellem støttebeløbet efter fradrag af maksimal beskatning og det totale investerede beløb. Overgrænsen er i første omgang fastsat til 20 pct. og skal overvejes på ny inden 31. december 1973. Denne overgrænse omfatter samtlige støttebeløb.

Fastsættelsen af en overgrænse medfører ikke, at al støtte, der ydes inden for centralområderne, vil være tilladt, når de 20 pct. ikke overskrides. Kun inden for klart definerede og geografisk afgrænsede egnsudviklingsområder, hvor den socio-økonomiske situation kan begrunde en egnsudviklingsstøtte, kan der ydes en sådan. De 20 pct. er en overgrænse, og det er meningen, at medlemslandene fortsat skal graduere støtten efter de enkelte områders støttebehov. Der kan såvel i enkelttilfælde, som hvor det drejer sig om et bestemt område, forudsat at behovet kan begrundes, tillades undtagelse fra 20 pct. - overgrænsen.

b) Støttens gennemsigtighed.

Støtten skal gøres gennemsigtig, hvorved forstås, at det skal være muligt at anvende den under 2.a. beskrevne beregningsmetode.

Medlemslandene vil med henblik herpå inden 1. januar 1973:

- ikke gennemføre nye støtteordninger, der er uigennemsigtige,
- ved ændring eller forlængelse af gældende ordninger tilpasse disse i retning af en effektiv gennemsigtighed,
- inden udgangen af 1972 ophæve støtteordninger, hvis uigennemsigtighed ikke kan fjernes,

fra 1. januar 1972 effektivt anvende 20 pct.-overgrænsen for al støtte, der ydes til en hvilken som helst investor for en given investering.

De støtteordninger, der gælder i medlemslandene for nærværende, opfylder endnu ikke betingelserne om gennemsigtighed. Der arbejdes på ekspertniveau med de uigennemsigtige støtteordninger, hvilket vil kræve nogen tid. Man er enedes om, at koordinationen gradvis kan bringes i anvendelse uden at afvente dette arbejde, når medlemslandene tager ovennævnte skridt.

c) Differentiering af egnsudviklingsstøtten under hensyn til de enkelte regioners særlige problemer.

Der tænkes her på differentiering af støtteintensiteten under hensyn til, at de regionale problemer, man søger at løse ved egnsudviklingsstøtte, varierer fra egn til egn inden for Fællesskabet. De er ikke overalt af samme karakter, og de er ikke lige intense eller lige påtrængende.

Resolutionen fastsætter følgende principper herfor:

— Egnsudviklingsstøtte må ikke dække et medlemslands samlede område. Bortset fra Luxembourg, der her betragtes som et enkelt område, må et medlemsland således ikke under betegnelsen egnsudviklingsstøtte yde støtte til virksomheder inden for hele det nationale område.

— Egnsudviklingsstøtteordninger skal — ud fra geografiske eller kvantitative kriterier — klart definere, hvorledes de områder (eller særlige zoner inden for disse), hvor der er muligheder for at yde egnsudviklingsstøtte, er afgrænset.

— Bortset fra særlige „udviklingspoler“ må egnsudviklingsstøtte ikke ydes pletvis, d.v.s. til geografisk isolerede småområder, hvor støtten ikke har nogen praktisk indflydelse på udviklingen af den pågældende egn.

— Når støtten tilsigter at imødegå problemer i forskellige egne, hvor disse problemer ikke er af samme karakter eller ikke er lige intense eller lige påtrængende, skal støttens omfang (intensitet) også være forskellig.

— Gradueringen og variationen i støtte-satserne mellem egne, hvor problemerne er forskellige, skal klart angives.

d) Støttens sektorvirkninger.

En vanskelighed ved at vurdere egnsudviklingsordningerne rejser sig som følge af disse ordningers forskellige virkninger på de enkelte erhvervssektorer. Medlemslandene skal derfor sammen med Kommissionen tilvejebringe et grundlag for en bedømmelse af egnsudviklingsstøttens sektorvirkninger.

Uafhængig heraf fastsætter resolutionen imidlertid, at „dobbelt kumulering“ er forbudt. Hermed menes samtidig anvendelse af egnsudviklingsstøtte og sektorstøtte (f.eks. til skibsværfter eller til tekstilindustri) til